

ABBI WAXMAN

Číst, snít a milovat

motto

Číst, snít a milovat

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Abbi Waxman

Číst, snít a milovat – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

A B B I W A X M A N

Číst, snít a milovat

*Knihy jsou fajn,
ale jednou se musíš
zamilovat doopravdy*

Praha 2022

Přeložil Jakub Chodil

The Bookish Life of Nina Hill

Copyright © 2019 by Dorset Square LLC

Translation © Jakub Chodil, 2022

Illustrations © Pana/Freepik.com

ISBN tištěné verze 978-80-267-2194-9

ISBN e-knihy 978-80-267-2197-0 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2198-7 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-2196-3 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

*Mému nevlastnímu tátovi Johnovi,
který sice dorazil později, ale zůstal, aby uklidil.
Z celého srdce tě miluju a respektuju.*

*A všem knihkupcům a knihovníkům,
kterým záleží na spisovatelích i čtenářích
a každý den je dávají dobromady.
Bez vás by byl svět o tolik osamělejších místem.*

Samota je nezávislost.

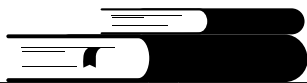
HERMANN HESSE

Nezávislost je štěstí.

SUSAN B. ANTHONYOVÁ

Štěstí je průkazka do knihovny.

SALLY BROWNOVÁ, PEANUTS

DATUM úterý, 30. dubna

PROGRAM

- 7
8
9
10 NIC
11
12
13
14
15
16
17
18 spinning
19
20 KVÍZ

NEZAPOMENĚ

- koupit lahev
na vodu

 kancelářské sponky

 sešíváčka

 kočičí žrádlo

CÍLE

pít VÍC VODY!!!

POZNÁMKY

dočíst Oliphantovu

+ SNÍDANĚ smoothie 😊

+ OBĚD Subway?

+ VEČEŘE

+ CVIČENÍ spinning
před kvízem?

*Kapitola, ve které se seznámíme s naší hrdinkou
a budeme svědky projevu strašné zbednělosti.*

Představte si, že jste pták. Můžete být jakýkoli druh ptáka, ale ti z vás, kteří si vybrali pštrosa nebo slepici, to budou mít poněkud náročnější. Nyní si zkuste představit, jak se vznášíte oblohou nad Los Angeles a občas zakašlete ze všeho smogu. Pod vámi se blýskají stuhly dopravy a v dálce vidíte zelenou šmouhu, co vypadá jako zelená záplata na ponožce. Když se přiblížíte, šmouha se ukáže být záplavou starých domů a ulic. Dorazili jste do Larchmontu. Blahopřeju vám, objevili jste tajemství, o kterém nemají potuchy ani všichni obyvatelé L. A. Je to čtvrť jako každá jiná, ale může se pochlubit lesem plným stromů, bohatě vysázených podél křivolakých uliček, které vypadají, že je někdo sebral z nějakého filmu Franka Capry, a byly vystaveny ve dvacátých letech minulého století.

Domy jsou velké, ale ne přehnaně, s předzahrádkami, díky kterým se ulice zdají ještě širší, než ve skutečnosti jsou. I v dnešních dnech vypadá většina domů tak, jak vypadala odjakživa, to díky ochraně historického dědictví a obecnému názoru, že jsou děsně rozkošné. Stromy se rozrostly v opravdu krásné reprezentanty svých druhů. Ulicemi se valí vůně kvetoucích magnólií, cedry je zasypá-

vají rudohnědými koberci jehličí a duby komplikují údržbu ulic i parkování.

Podlouhlým srdcem Larchmont Village je Larchmont Boulevard, zaplněný kavárničkami, restauracemi, butiky, řemeslnými obchůdky nejrůznějších druhů a několika posledními nezávislými knihkupectvími, která v Los Angeles přežila. V jednom z nich pracuje Nina Hillová – hrdinka jak svého vlastního života, tak knihy, kterou nyní držíte ve svých rukách.

Knihkupectví Knight's fungovalo od roku 1940, a přestože za všechny ty roky prožilo značné nesnáze, upřímná láska ke knihám a dokonalá znalost klientely ho udržela v provozu. Je takové, jaká by měla být všechna dobrá nezávislá knihkupectví: vlastněné a provozované lidmi, kteří milují knihy, čtou je, přemýšlí o nich a prodávají je dalším lidem, kteří k nim přistupují podobně. Pořádá hodinku čtení pro nejmenší. Pořádá besedy se spisovateli a spisovatelkami. Má záložky zdarma. Je to učiněný ráj na zemi, pokud vaše představa ráje voní po papíru a lepidle. Ninina tak voní, ale jak náš příběh začíná, Nina sama by se raději vrátila k té části, kdy jsme byli ptáky, a vykadila by se na hlavu té ženské před ní.

Žena na ni zírala způsobem, jaký se dá označit jediné za sveřepý, a cinkala svými drahými, stylovými, tyrkysovými šperky.

„Chci zpátky peníze. Tohle je strašně nudná kniha. Jenom v ní posedávají a žvaní.“ Nadechla se a ušetřila jí smrtelný úder. „Nechápu, proč mi vaše vedoucí tvrdila, že je to klasika.“

Nina se rozhlédla po Liz Quinové, dotyčné provinilkyni. Zaslechla vzdálené šumění hedvábí, jak se Liz přikrčila v sekci literatury pro dospívající k zemi. Jako kdyby ji

ta ženská chtěla odstřelit. Nina se na uklidnění zhluboka nadechla a vydechla. Usmála se na zákaznici. „Přečetla jste ji až do konce?“

Ta jí úsměv neoplatila. „No samozřejmě.“ Nevzdává se, jen si stěžuje.

„No, v tom případě vám nemůžeme vrátit peníze.“ Nina skrčila prsty ve svých vlněných ponožkách. Zákaznice to samozřejmě neviděla a Nina upřímně doufala, že působí klidně a rozhodně.

„Proč ne?“ Zákaznice byla nízké postavy, ale povedlo se jí vytáhnout se pár centimetrů do výšky. Všechno to pilates se konečně vyplácelo.

Nina si stála na svém. „Protože jsme vám prodali knihu a vy jste ji přečetla. To je v podstatě celý životní cyklus knihkupectví v kostce. Pokud vás nebavila, velice mě to mrzí, ale nic s tím nemůžeme udělat.“ Podívala se na knihu na pultě. „Opravdu se vám nelíbila? Bývá obecně považovaná za jeden z nejlepších románů všech dob.“ Nina odolávala nutkání vytasit svůj imaginární blaster a ustřelit té ženské hlavu. Krátce jí hlavou probleskla ta scéna z *Terminátora 2*, kdy mu hlava pukne vejpůl a obě strany plápolají ve vzduchu. Liz jí v jednom kuse připomínala, že musí být k zákazníkům vřelejší a aby pamatovala, že na internetu by si mohli koupit kteroukoli knihu na planetě rychleji, než by ji Knight's stihl objednat. Nina musela z nákupu udělat přátelský a osobní zážitek, aby se všem zalíbila natolik, že věnují obchodu: a) více peněz a b) více času než Tomu Jinému Místu. Nezávislí knihkupci mu přezdívali Řeka, aby nemuseli jeho název vyslovovat nahlas.

Žena se zašklebila. „Nerozumím tomu, proč hlavní hrdinka furt jenom posedává a čumí z okna. Kdybych v jed-

nom kuse jen dřepěla na zadku a přemítala o životě, nebyla bych tak úspěšná jako teď, to vás ujišťuju.“ Potřásla hřívou dlouhých blond vlasů, pečlivě naondulovaných, a napadl ji další argument. „Když mi nechutná jídlo v restauraci, taky ho můžu odmítnout a dostat peníze zpátky.“

„Ne, když ho všechno sníte.“ Nina si tím byla zcela jistá.

„Můžu ji aspoň vyměnit za jinou?“

Nina zavrtěla hlavou. „Ne, ale mohla bych vám doporučit průkazku do knihovny? V knihovně si můžete půjčovat knihy, přečíst je a vrátit zpátky zcela bez poplatku.“ Přinutila se usmát. „Dvě máme vlastně jen pár kroků odtud.“ Byla si jistá, že Liz bude ráda, když o tuhle zákaznici přijdou. Naprosto jistá.

„Kroků?“

Nina si povzdechla. „U obou je taky parkoviště.“ Posunula knížku zpátky k ní. „Tohle je stále vaše. Možná byste jí mohla dát ještě jednu šanci. Já sama ji přečetla asi dvacetkrát.“ (To bylo hodně, hodně podhodnocené číslo, ale Nina nechtěla příliš zatížit ženiny zbývající mozkové buňky.)

Ta se na ni zamračila. „Proč?“ Změřila si Ninu od hlavy k patě, ani ne s opovržením, jen se snažila pochopit, proč by někdo dělal něco tak divného. Nina na sobě měla modré šaty, přes které si oblékla světle zelený kardigan spojený knoflíčkem u krku. To zákaznici očividně všechno vyjasnilo, protože její nakvašený výraz zjhl lítostí. „Když má člověk nudný život, nudné životy jiných lidí ho uklidňují.“

Nina si přišlápla ze vzteku vlastní nohu, když zákaznice popadla z pultu *Pýchu a předsudek* a lhostejně ji hodila do předražené kabelky, pokrčila jí přebal a zmuchlala stránky.

O dvě minuty později Liz vykroukla přes polici s grafickými novelami. „Už je pryč?“

Nina přikývla. Roztěkaně rovnala hromádku záložek a snažila se zapomenout na ohavné zacházení s knihou, kterého byla před okamžikem svědkem. „Seš zbabělec, nedokážeš bránit svého druhého nejoblíbenějšího autora devatenáctého století. Styď se.“

Liz pokrčila rameny. „Paní Austenová moji obranu nepotřebuje. Vedla sis dobře. Stejně nikdy nezapomenu na tu děsně dlouhou konverzaci, kterou jsem vedla s touhle konkrétní zákaznicí o LSD a hranicích lidského vědomí.“ Srovnala několik vydání *Roller Girl*. „Myslela jsem, že se mnou mluví o dovolené, ale ukázalo se, že zůstala doma a cestovala dál, než vůbec tušila, že je možný.“ Sklonila kousek hlavu a zadívala se na Ninu přes horní okraj brýlí. Krátkými tmavými vlasy jí jen zlehounka prosvítaly šediny. Navzdory několika zaměstnáním, mnoha městům, kde žila a mnoha životům, které tam vedla. „Po dlouhém monologu na téma, jak hlubokou krásou oplývá jogurt, když se na něj člověk zahledí pod vlivem halucinogenů, jsem přestala nadobro jíst Jogobellu.“

Nina si ji váhavě změřila. „Skoro se mi nechce uvěřit, že je to pravda.“

Liz se obrátila a zamířila do sekce memoárů. „To bys taky neměla, když jsem si to celé vymyslela.“

Nina sklopila zrak a usmála se. Nikde se necítila tak doma jako v Knight's plném sarkasmu a uklidňujících řad knížek. Byl to ráj na zemi. Kdyby se jim ještě nějak povedlo zbavit se zákazníků a zamknout vchodové dveře, to by byla teprve paráda.

Nininou přirozeností, coby jediného dítěte svobodné matky, byla samota. Když vyrůstala, vídala jiné děti s tatínky, bratry a sestrami a vypadalo to, že je fajn je mít, ale spíše se přikláněla k názoru, že je jí bez ostatních lépe. To jsou možná moc silná slova. Někdy po nich toužila, hlavně když byla na základce. Spousta dětí měla starší bratry a sestry na střední. Závíděla jim tu ochrannou auru, kterou kolem sebe měli. Starší sourozenci jim mávali o přestávkách, dokonce se někdy zastavili si popovídat a udělit rady. Později Nina od spolužáků poslouchala, jak je mladší sourozenci otravují, ale pak jim mávali nebo si s nimi chodili povídat. Viděla jejich pouto a dumala nad ním.

Ninina matka Candice ji měla po krátkém úletu s mužem, kterého poznala v těch podivných časech před Googlem (1988 př. G.?), kdy jste si museli udělat o člověku obrázek pouze z toho, co vám o sobě pověděl. Nina často vyjeveně vrtěla hlavou nad šílenými riziky, kterým se příslušníci generace X vystavovali. Žádné online trestní rejstříky, žádné sociální sítě, kde si ověříte, jestli mají manželky nebo děti, žádné pátrání v měsících a měsících virtuální aktivity s cílem odhalit skryté vady a varovná znamení. Museli si s tím cizincem osobně promluvit, aniž by tušili, co jsou zač. Mohli předstírat, že jsou někým úplně jiným, nemuseli se unavovat vytvářením odpovídajících profilů na online seznamkách. Potenciální šance pro neupřímnost a faleš byla obrovská. Ninina matka si každopádně nebyla jistá ani jeho jménem. A vlastně ji to netrápilo. Byla fotoreportérkou – objížděla celý svět a nacházela si milence všude, kde se naskytli, bez pocitu viny a komplikací. *Věděla jsem, že tě chci mít*, říkala Nina. *Bůh ví, jestli jsem chtěla jeho.*

Zpočátku Candice brala Ninu všude s sebou, nosila ji na jedné ruce a ukládala ke spánku do šuplíků v hotelových pokojích. Po jednom nebo dvou letech ale Nina už příliš vyrostla a péče o ni byla náročnější, takže Candice vyhledala milý byt v Los Angeles, ještě milejší chůvu a nechala Ninu, aby se s dospíváním vypořádala sama. Ukázala se tak třikrát nebo čtyřikrát do roka, s náručí plnou dárků a zvláštních sladkostí a vždycky smrděla po letištích. Nina nikdy nedostala příležitost ji skutečně poznat, i když v její představitosti zaujímal ohromné místo. Když si poprvé v dětství přečetla *Baletní střevíčky*, došlo jí, že její matka je strýc Matthew.

Její chůva Louise byla báječný rodič – vtipný, pozorný, sečtělý, milující a empatický. Vytvořila pro Ninu klidný život, a když přišla na Nininu promoci, objala ji, trochu si poplakala a zamířila zpátky na jih pomoci svým starším dcerám s výchovou jejich dětí. Nina byla po jejím odchodu mnohem zničenější než kdykoli předtím, když mávala na rozloučenou vlastní matce. Candice tenhle závod začala, ale to Louise přenesla Ninu přes cílovou pásku.

Nině matka nechyběla tak moc, jako jí chybělo mít otce. Nebyla si zcela jistá, co takoví tátové reálně každý den dělali, ale vídala je postávat po stranách hřiště na dětském fotbalu, nebo poslední den školy s rukama zaraženými v kapsách. Ke konci základky se dočista vytratili, ale na střední se opět vynořili. Jezdívají pozdě v noci vyzvedávat dcery a vyhýbali se pohledům okolí, když se jim do auta nahrnula skupinka mladistvých dívek zavánějících laciným parfémem a s přehnaně hlubokými výstřihy, odhalujícími bující poprsí. Nině tátové připadali jako učiněná záhada. Vídala cizí matky, když ke spolužačkám

chodila na návštěvu – vlastně se s nimi dost často spřátelila –, ale střední vystudovala, aniž skutečně porozuměla účelu otců. Byli pro ni takový fajn bonus, jako bazén, roztomilý pes nebo bezproblémová pleť od přírody.

„Takže, co máš dneska?“ nadhodila Liz. „Klub čtenářek? Bridž na podporu transgender komunity? Ubrouskovou dekupáž?“

„Myslíš si, jak jsi vtipná,“ odpověděla Nina, „ale ve skutečnosti akorát jen žárlíš na to, kolika různými aktivitami si udržuju bystrou hlavu.“

„Moje hlava nepotřebuje žádné povzbuzování,“ řekla Liz. „Vlastně naopak, beru tvrdý drogy v naději, že odrovnají pár mozkových buněk a vyrovnají poměr sil myslí a těla.“

To byla pravda i pro Ninu. Ne ty tvrdé drogy, ale ta část s tím, že její mysl nepotřebuje povzbuzovat. V dětství jí bylo řečeno, že má ADD nebo ADHD nebo nějakou takovou zkratku, ale školní knihovnice akorát mlaskla nesouhlasně jazykem a pověděla jí, že je tvořivá a nápaditá a že nemůže přece čekat, až ji ostatní doženou. Začala Nině dávat další knížky na čtení a encyklopedie, do kterých se mohla ponořit. Nině nyní docházelo, že tento přístup nebyl v žádném případě lékařsky podložený a jejím znalostem matematiky nijak nepomohl, ale díky němu nastoupila na střední mnohem více sečtělá než kdokoli jiný, včetně všech učitelů. Také to znamenalo, že brala knížky jako léky, útočiště a zdroj všech dobrých věcí. Zatím jí to nic nevyvrátilo.

Nina svou šefovou zpražila pohledem. „Dneska večer mám pub kvíz.“ Věděla, že se Liz chce přidat k jejímu týmu, ale neměla energii se pozdě večer účastnit a každý týden společně připravovat.

„Ještě vás nezakázali? Já myslela, že vám zakážou účast, protože pokaždé vyhráváte.“

„Zakázali nás na jednom místě, ale je celá spousta barů, kde o nás ještě neslyšeli.“

Liz pozvedla obočí. „Seš velký kvízový eso?“

Nina pokrčila rameny. „Dělám na tom.“

Liz se na ni zahleděla. „Do toho. Ukaž se.“

Nina zavrtěla hlavou.

„Prosím.“

Nina si povzdechla. „Musíš mi dát nějakou kategorii.“

„Mořský život.“

„Moc snadné. Čtyřiceti pěti kilová chobotnice se protáhne otvorem o velikosti cherry rajčátka.“

„Kurt Vonnegut.“

„Otevřel jednu z prvních poboček Saab ve Spojených státech.“

„Jupiter.“

„Panují na něm ze všech planet nejkratší dny. Můžeme toho nechat?“

„Nebolí tě z toho hlava? Vidiš kolem všeho aury?“

„Ne, ale ten tvůj dychtivý výraz mě docela stresuje.“

Liz se zachechtala a začala se vzdalovat. „Nemáš poně-
tí, jak zábavnej tenhle trik je,“ dodala přes rameno. „Nezapomeň si na sebe zítra vzít něco pěknýho. Staví se tu Mefistofeles.“

„Dobře.“ Nina se na ni zamračila a pak se pokusila vzpomenout si, jak dlouhé dny Jupiter vlastně má. Nemohla si pomoci, bylo to... devět hodin a padesát pět minut. Díky bohu za to. Pro Ninu byla neschopnost si na něco vzpomenout učiněné mučení. Bylo to jako šmrání na patře nebo štípanec od komára mezi prsty na nohou. Nemůžete to ignorovat, je to skoro k nevydržení. Liz si

myslela, že všechny ty kluby a aktivity Nina podnikla ve snaze být společenská, ale úplně se pletla. Když její mysl neměla co na práci, často se dočista vymkla kontrole a přiváděla ji k šílenství nekonečnými řečišti myšlenek nebo nepřetržitě dotírajícími otázkami, na které musela najít odpověď. Kvízy, čtení, čtenářský klub... To byly prosté nástroje sebeobran.

*Kapitola, v níž se seznámíme s několika věcmi,
které Ninu otravují.*

Nina kráčela domů za zlatého svitu zaplavujícího večerní město, v té magické hodině, tak milované režiséry a svobodnými lidmi přemítajícími nad plány na večer. Kolem ní procházeli lidé, venčili psi po práci nebo telefonovali a ignorovali záři zapadajícího slunce odrážející se v oknech a na dveřích, barvy pastelového nebe, stejně ohromující jako zástup hvězd na červeném koberci. Ninu často napadalo, že L. A. není hezké město, aspoň z architektonického hlediska, ale díky obloze vypadalo několikrát za den nádherně. Jako všechno z Hollywoodu, osvětlovač je bůh.

Slunce v tuto dobu dělalo úžasné věci s jejími temně rudými vlasy. Kdyby Nina tušila, jak pěkně vypadají, udělala by si fotku. Bohužel ale zrovna myslela na okurky – krájené, celé, nadrobno nastrouhané, jaké jsou nejlepší? – a ten okamžik jí unikl. Obecně se nepočítala mezi ty ženy, za kterými se otáčí každá druhá hlava. Na její vzhled si musel člověk zvyknout, a výraz její tváře naznačoval, že nedostane moc šancí si zvykat. Byla drobná a štíhlá a evokovala dojem mladé laňky, až do chvíle, kdy promluvila a vám došlo, že celou dobu hledíte na lišku. Jak její dobrá

kamarádka Leah jednou řekla: Není zlá, je nepříjemně akurátní.

Nina si pronajímala domek pro hosty jedné z větších vil na Windsor Boulevard. Bylo to okouzující místo, zcela oddělené od hlavního domu, s vlastním vchodem. Pro Ninu naprosto ideální. Majitelé se přátelili s Nininou matkou, a když Nina dochodila vysokou, jako zázrakem zrovna dokončili renovaci domku pro hosty. Šlechetně jí ho nabídli k pronájmu a Nina s velkým nadšením přijala.

Její kocour Phil seděl na bráně a čekal na ni. Byl to mourek, hnědavě smetanový, s černou špičkou ocasu a bílými tlapkami. Když bránu otevřela, seskočil na zem a předběhl jí na schodech. Špička jeho ocasu kreslila do vzduchu obrazce jako vlaječka na vrcholu stěžně. Nina si povšimla, že nechal na rohožce velkou a jistojistě mrtvou žížalu. Nenuceně se vedle ní postavil, jako kdyby říkal: *No jo vlastně, skoro jsem zapomněl, přinesl jsem ti žížalu. Byla to maličkost, prostě jsem jen chytil holýma prackama zabijáckou žížalu a přinesl jsem ti ji. Napadlo mě, že bys po práci měla chuť na něco na zub, chápeš.* (V její hlavě mluvil trochu jako Medvídek Pú.)

Nina se sklonila a pohládila ho po hlavě. „Děkuju, Phile. To je teda pořádný macek.“ Phil se jí otřel o nohy, namnutý pýchou. Jiné kočky možná zůstávaly celý den doma, povalovaly se a olizovaly si řiť, ale on byl venku a odváděl svůj díl práce. „Nechám si ji ale na později, pokud ti to nevadí.“ Phil zavlnil ocáskem.

Nina otevřela dveře a vešla dovnitř, skopla si boty a nenápadně žížalu položila na kuchyňskou linku, aby ji vyhodila, až se Phil nebude koukat. Mrkla na velké hodiny na stěně – do začátku kvízu měla ještě dobrou hodinu. Zapnula konvici, byl čas se uvolnit a uklidit. Milovala své

bydlení, i když mělo řadu slabin. V podstatě to byl jediný velký pokoj s malou kuchyňkou a koupelnou, ale byla v něm spousta světla a polic na knížky. Co víc člověk doopravdy potřebuje? Ohromná dvojitá okna na jižní a západní zdi pouštěla dovnitř slunce a barvy, police sahaly od podlahy ke stropu. U okna stálo obrovské křeslo, ve kterém Nina mohla – a taky to dělala – hodiny sedět a číst až do omrzení. Perský koberec zářil červenou a oranžovou barvou a zpodobňoval tygry a ptáky. Byl to suvenýr z jedné z cest její mámy, v domku se objevil asi týden nebo dva poté, co si nastěhovala své věci (postel, křeslo, šest krabic s knihami, kotě, kávovar a velkou nástěnku). Byl k němu připnutý vzkaz, na kterém stálo: *Ahoj, tohle mám ve skladu už celé roky, napadlo mě, že se ti bude líbit. Dej vědět, pokud bys ráda i zbytek věcí.*

Zbytek věcí? Nina mámě okamžitě zavolala. „Ahoj mami. Kde jsi?“ To byl její klasický pozdrav.

„Zrovna jsem v Londýně, zlato. Kde jsi ty?“ Její matka byla Australanka, ale přízvuk jí po letech skoro zmizel, zůstaly po něm jen stopy. Občas měkčila „r“ a sladkostem říkala cukrátko, ale nechodila po světě zrovna v botách do buše a s loveckou kudlou za pasem.

Nina se usmála, když mámin hlas zaslechla. Tahle její část jí byla nejdůvěrnější. „Jsem v Dubaji, mami, na vrcholu Burdž Chalífa.“

„Fakt?“ Mámu to zřejmě nadchlo. „Co říkáš na výhled?“

Nina si povzddechla. „Ne, jsem v Los Angeles, tam, kde jsi mě nechala.“

„Ach.“ Máma byla očividně zklamaná, že Nina nepočetla její cestovatelské sklony. Nahlas to moc neříkala, ale ani nemusela.

„Co je to za koberec?“ zeptala se a šťouchla do stočného koberce nohou.

Nina slyšela, jak její matka usrkává čaj. Pravděpodobně si volala s Ninou a dělala k tomu tři nebo čtyři další věci. Proč dělat jenom jednu, že? Copak se chce unudit? „No, když jsem tě čekala, žila jsem v L. A., pamatuješ si?“

„No jasně.“ Nina o svém původu dobře věděla, tak jako každý. Její matka nebyla tak úplně coura, ale o romantické vztahy nejevila zájem. Nina se jí před mnoha lety ptala, proč se nerozhodla jít na potrat, a Candice se jenom svým klasickým způsobem zasmála.

„Protože jsem si říkala, že to bude dobrodružství, a taky bylo.“

„Ten koberec je nádherný. Co jsou ty ostatní věci?“

„No, je tam od všeho něco, myslím. Zajdi se mrknout, jestli chceš.“ Sdělila jí adresu úložné jednotky, a tak se nyní Nina rozhlížela po své veselé světničce plné nábytku, který dost možná v dětství počurávala. Malá tkaná pohovka, otoman z Rádžasthánu, který Phil přijal za svůj, a tolik uměleckých děl z matčiny sbírky, kolik ze skladu dokázala odtáhnout. Jediná stěna, která nebyla obložená knihami, byla zakrytá fotkami – snímky od Ruth Orkinové, Henriho Cartier-Bressona, Inge Morathové a pár obrázků, které pořídila sama Nina a líbily se jí –, dále plakáty a obálky časopisů s televizními seriály a celebritymi z jejího dětství. Ve „vizualizačním koutku“ měla nástěnku a kalendář (nesmějte se, přáli byste si být tak organizováni jako Nina) a fotky Nininy mámy a Phila, když byl ještě kotě. U stěny stála osamocená postel z Ikey – s úložnými boxy navíc – typu Malm. Mimořádně, množné číslo od Malm nejsou Malmy, jsou to jen Malm, stejně jako jedny a dvoje kalhoty a podobně. „Malmy“ zní divně, i když to

trochu působí jako název nějakých sladkostí – jéé, to jsou čokoládové malmy?

Nina se sehnula pro poštu, nakrmila Phila a nalila si sklenici vína. Pak se vydala do svého vizualizačního koutku a zamračila se na nástěnku pokrytou inspirativními obrázky, citáty a životními moudry, která nikdy nedostala příležitost vyzkoušet v praxi. Byla ráda organizovaná, ale vždycky měla pocit, že to zvládne i lépe. Milovala své různě barevné složky a seznamy a každé ráno půl hodiny prohlížela svůj diář, stanovovala si cíle a záměry na zbytek dne a jen tak dumala nad nesmrtelností chrousta. Akorát by byla ráda, kdyby měla více, no, co *plánovat*. Někdy si dala dohromady seznam věcí, které už udělala, jen aby je mohla odškrtnat, což jí přišlo docela ubohé, ale přesto ji to podivně uspokojovalo.

Dokončila Kalifornskou univerzitu se zbytečným, ale zajímavým titulem (z dějin umění, díky za zájem) a vzala práci v Knight's do doby, než přijde na to, co chce dělat dál, když už je dospělá. Následujících pár let pak skutečně dospívala – měla pár krátkých milostných aférek, jednu o něco delší a pak pár dalších kratších, nějakou dobu se dostávala do kondice a byla vegankou a držela paleo dietu a pak se na to všechno vykašlala a zase jedla všechno, na co měla chuť. Vyzkoušela jógu, pak spinning, pak kombinaci jógy a spinningu, kterou pro sebe pojmenovala spóga, pak dekupáž a háčkování a několik večerů za sebou pila víno a malovala, ale nemohla se zbavit dotěrného podezření, že nenaplnuje svůj potenciál. Posláním jejího života přece nemohlo být prostě přečíst co nejvíce knih, že ne?

Spousta jejích kamarádek měla vážné vztahy, ale Nina zůstávala single. Měla ráda sex – bavili ji lidé s různými úhly pohledu –, chodila na rande. Bohužel, randění

v L. A. je kontaktní sport přes internet a po několika večerech, kdy každý další stanovil nové dno mezilidského chování, se rozhodla dát si od randění pauzu. Bylo to o hodně snazší, než když se pokoušela vydržet bez kofeinu.

Nina se obávala, že si příliš užívá samotu. Jedině o samotě se dokázala plně uvolnit. Lidi ji prostě... vyčerpávali. Byla z nich nervózní. Kdykoli vyšla ráno z domu, bylo to, jako kdyby obrátila obrovské přesýpací hodiny, ze kterých zrnko po zrnku vypadávala mentální energie, kterou nastrádala přes noc. Přes den dosypávala písek při občasných okamžicích samoty a někdy měla dojem, že její život je jen dlouhodobým plaváním mezi ostrůvky ticha. Vlastně měla lidi ráda – opravdu ano –, akorát je musela brát v homeopatických dávkách, lékem byla troška jedu.

V soukromí si vymýšlela cíle a plnila je, stavěla před sebe výzvy a zdolávala je, nacházela nové koníčky a zanechávala jich, a co na tom, že pravidelně všechno z nástěnky sundala a přišpendlila na ni nové cíle, plány, data a rozpočty a uprostřed roku si pořídila nový diář, aby začala znovu? Nina se naklonila a přeškrtnla aktuální datum na kalendáři, ačkoli den ještě zcela neskončil.

Vidíte? Vždy o sto procent napřed.

Ninin kvízový tým sestával z ní a jejích tří nejbližších přátel. Říkali si *Seber je, Danno!*, protože proč ne? Neměli konkurenta, co se týkalo knih (Nina), dějepisu a zeměpisu (její kamarádka Leah), současné popkultury (Carter, Leahin bývalý přítel, který byl příliš chytrý a zábavný, než aby se od něj úplně odstříhla) a současného světového dění a politiky (další kamarádka Lauren). Všichni byli stejně dobří, jak se na mileniály slušelo, v klasické kultu-

ře (1950–1995, od Lucy Ricardové po Chandlera Binga) a poznávání pochutin z jiných zemí. Jejich Achillovou patou byl nadále sport, i když Nina fandila fotbalu. Ve snaze rozšířit si atletické povědomí začala číst *Sports Illustrated*, ale zatím z toho jen dostala vlhké sny o jistém norském snowboardistovi, jehož jméno ani nebyla schopná vyslovit.

Po tom, co je vyhodili z jejich posledního oblíbeného baru, protože nikdy nenechali nikoho jiného vyhrát, *Seber je, Danno!* teď opatrně zkoušelo nové vody. Podnik Cukrouš byl v Silver Lake, měl otevřeno dva měsíce a nabízel výběr limonád (zahranických i domácích) spolu s celou řadou tradičních piv. Taky si dělal jméno na tom, že podával k pivu misky snídaňových cereálií, což zřejmě vysvětlovalo jeho jméno.

„Jaká je?“ Lauren přihlížela, jak Carter pije opunciovou limonádu. Lauren měla tmavé vlasy, tmavé oči a tmavou duši, vyžívající se v humoru, který by jiní lidé možná nazvali sardonickým. Nině připomínala opravdu dobrý bochník kváskového chleba – křupavá na povrchu, měkká a přívětivá uvnitř.

Carter pokrčil rameny. „Víš, vlastně jsem nikdy neměl nic s příchutí opuncie, takže mi teď dochází, že to nemám s čím srovnávat. Ale připomíná mi to... melounovou žvýkačku?“ Znova si usrkl. „Je docela super, ale asi bych se musel zhulit, abych ji skutečně ocenil.“ Nepůsobil jako někdo, kdo hulí trávu. Vypadal spíš na kluka, co pomáhá stařenkám přes ulici a chodí do kostela, ale, jak se dobře ví, první dojem klame. Na paži měl vytetovaný symbol Aliance rebelů a jeho rodinu provázela Síla.

„Ne.“ Nina zavrtěla hlavou. „Nenech se rozptylovat. Znáš pravidla.“

„Třeba bych byl pohotovější.“

Lauren si odfrkla do piva. „Jo, tak to přece běžně chodí. musíme být co nejrychlejší a nejvýkonnější. Ubal jointa.“

Kvíz mezitím odstartoval a *Seber je, Danno!* nakopával asi hodinu všem zadky. Pak ale dorazil další tým, který jim zkazil náladu.

„A ksakru,“ zamručel Carter. „Koukejte, kdo se ukázal.“

Nina natáhla krk. „Kdo?“

„Krucí,“ ucedila Leah. „Jsou tu *Jsi čarokvíz, Harry.*“

Nina zachovala neutrální výraz, ale byla zmatená. *Čarokvíz* byl jediný kvízový tým, který pro ně ve východním Los Angeles představoval výzvu. Pravda, je to velmi malá sféra, ale Nina byla soutěživý typ.

Přihlíželi, jak *Čarokvízové*, sestávající ze tří mužů a jedné dívky, usedli ke stolu naproti nim. Vůdce týmu byl zřejmě vysoký chlap, který na Ninu přimhouřil oči a pak jí posměšně pokynul.

Nina na něj okamžik upírala zrak a pak si teatrálně zívla.

„Pěkně,“ podotkla Lauren. „Nenápadný.“

„Otravuje mě.“

„Tím, jak je hezký, nebo tím, že toho ví o sportu mnohem víc než ty?“

„Není hezký. A ví o sportu víc, protože je to pitomý sporták. Všimla sis, že nikdy neodpovídá na otázky, které se netýkají sportu?“

„To není pravda. Před pár týdny odpověděl na otázku ohledně supermodelek.“

„Cha, jen proto, že se týkala plavkového vydání *Sports Illustrated*,“ řekla Nina.

Lauren a Leah si nad její hlavou vyměnily pohledy. „Já myslím, že tě štve to, že je hezký,“ prohlásila Leah. „Myšlím, že je vám souzeno se do sebe zamilovat a utéct společně na kvízové líbánky.“

„Ty by byly kde?“

„V tom studiu, kde natáčejí *Chcete být milionářem?*“

„Ve Washingtonu, kde byste se rozplývali nad kongresovou knihovnou?“

„Na Havaji?“

Podívaly se na Cartera. „Co má Havaj společného s kvízy?“ zeptala se Lauren.

Carter pokrčil rameny. „Nevím. Mě zaujala ta část s líbáčkami.“

Nina si povzdechla. „Objektivně je atraktivní, ale subjektivně se mi hnusí kvůli tomu přehnanému sebevědomí.“

Carter pokýval hlavou. „Ano, každý ví, že ženy nesnáší sebevědomé muže. To proto je Luke o tolik atraktivnější než Han.“

„Sarkasmem se stárne,“ ucedila Nina. Po očku se podívala na vůdce týmu *Čarokvízů*. Měl tmavé, rozčuchané vlasy – což se jí líbilo – a hubenou, výraznou tvář, která mohla být pohledná, kdyby nebylo znát, že měl někdy zlomený nos. „K tomu vypadá, že se pere, zatímco já jsem pacifistka.“ Ani jedno nebyla úplně pravda. Carter obrátil oči v sloup.

Moderátor kvízu poklepal na mikrofon. „Dobrá, do naší soutěže se přidává nový tým, *Jsi čarokvíz, Harry*. Momentálně o deset bodů vede tým *Seber je, Danno!*, ale máme před sebou ještě tři kola a týmy, které dorazily se zpožděním, nedostávají body navíc, jak je uvedeno v pravidlech. Hodně štěstí všem.“

Nina si ověřila, že mají všichni po ruce tužky a papíry na poznámky. Nikdo jiný papíry a tužky nepotřeboval – to ona doplňovala odpovědi –, ale byla raději, když byli všichni připravení. Co kdyby najednou dostala záchvat a zlomila se jí tužka? Živě si představila, jak padá k zemi a tužka se pod její vahou tříští, po podlaze se rozlétávají kusy

dřeva a tuhy. Fakt se potřebovala s někým vyspat. Takové představy nemohly být dobré znamení. Mrkla po vůdci *Čarokvízů*, který – musela připustit – byl dost sexy a nejspíš tupý jako pařež. Ne, hlavo, ne, napomenula se, na což jí hlava odpověděla, že ona za jejím současným problémem nestojí, a navrhla Nině, aby se se stížností obrátila na příslušné orgány v nižším patře.

„Dáváš pozor, Nino?“ vyštěkla Leah. „Už rozdávají kvízové otázky.“

„Jo, jo.“

Vzala si od moderátora papír. Ten se k ní naklonil a prohodil: „O deset dolarů, že vás *Čarokvíz* roznese na kopytech.“

Nina se na něj zamračila. „Prober se, Howarde. Jsme už o celé kolo napřed. Těžko nás doženou.“

Leah se natáhla a štouchla ho do hrudi. „Hej, nemusíš do toho zatahovat kvízy jen proto, že jsem s tebou nechtěla jít na rande. Tohle je čestný sport, hraný čestnými lidmi.“

„V čestných barech,“ dodal Carter.

„V čestných časech,“ uzavřela Lauren.

Znali Howarda, protože se přemisťoval z baru do baru a vedl kvízové večery. Říkal si *Král otázek*, ale všichni ostatní mu říkali *Kvízblb*. Miloval, jakou mu to dávalo moc, která vycházela pouze z toho, že měl všechny odpovědi, a tým měl podezření, že to on mohl za to, že je z posledního baru vyhodili. „Jste všichni nalití. Vytřou s váma podlahu.“

„Já nejsem opilá,“ řekla Nina. „Jsem dokonale střízlivá a přijímám tvoji sázku. Čekám prachy na stole hned, jak skončí hra.“

Howard se uchechtl, což bylo mnohem méně atraktivní, než to zní, a odebral se jinam.

U stolu *Čarokvízů* si jediná dívka v týmu (Lisa) dobírala Toma, toho vysokého kluka, který byl podle Niny blbý jako puk.

„Líbí se ti, co?“ Trhla hlavou směrem k Nině.

Tom zavrtěl hlavou. „Vůbec ne. Je děsně namyšlená. A hrozně malá.“ Taky mohl říct, že má pleť barvy broskve a vlasy barvy irského setra a ústa, která mají jeden koutek výš než druhý a hezky štíhlé kotníky... Ale měl dojem, že by to nepodpořilo jeho stanovisko.

Jack, další člen týmu, se ušklíbl. „Jenom žárlíš, protože ví víc než ty.“

„To není pravda.“

„Ale jo. Skoro jako kdyby věděla všechno.“

„Nikdo neví všechno.“

„Slyšel jsem, že pracuje v knihkupectví,“ přidal se Paul, poslední člen týmu.

„Není to podvádění?“ zeptal se Jack.

Tom si ho změřil pohledem. „Nemyslím si, že mít práci se dá pokládat za podvádění, Jacku. Spousta lidí má práci.“

„Já ne,“ prohlásil Jack hrdě. Odmlčel se, aby zvážil, jestli to je něco, na co by měl být hrdý, ale nakonec se rozhodl, že ho to neštve. „Já jsem umělec.“

„Jsi vandal,“ namítna Lisa. „Maluješ svoje jméno na zdi budov.“

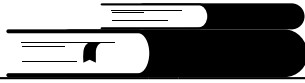
„Využívám svého práva na občanský protest,“ řekl Jack.

„Budeš využívat svého práva dělat veřejně prospěšné práce,“ podotkl Paul. Byl to právník, nemohl si pomoci.

Lisa, která Toma znala už od střední, si prohlížela jeho výraz. Ta holka se mu na sto procent líbila, ta vůdkyně *Seber je, Danno!* Obrátila k ní pohled. Byla opravdu hezká, takovým netypickým, zajímavým způsobem, a Lisa

zauvažovala, jestli nemají nějaké společné známé. Bylo načase, aby Tom zase začal randit. Od poslední... katastrofy uběhlo už dost času. V duchu si poznamenala, že se musí zeptat Jacka, ve kterém knihkupectví ta holka pracuje.

Howard opět poklepal na mikrofon. „Týmy, necht' bitva započne. Tužky připravit, odpočet běží... teď.“

DATUM *středa, 7. května*

PROGRAM

- 7
8
9 *hezky se obléč!*
10
11
12
13 *NIC*
14
15
16
17
18
19 *čtenářský klub*
20

NEZAPOMENĚT

- předplatit Sports Illustrated*
- cereálie*
- popcorn*
- marshmallows*
- kakao*
- mléko*
-
-
-

CÍLE

*zlepšit znalosti
o sportu*

POZNÁMKY

koňské dostihy, wiki

+ SNÍDANĚ

+ OBĚD

+ VEČEŘE

+ CVIČENÍ

*Kapitola, ve které na Ninu čeká překvapení,
a ne nutně dobré.*

Rána bývala v Ninině domě poněkud náročná.

V jejím imaginárním životě – v tom, který si přála mít, místo toho, do kterého se narodila – by vstala, umyla si obličej řadou produktů šetrných k životnímu prostředí, osprchovala se v takové té sprše s několika hlavicemi (často si ale říkala, co by se stalo, kdyby se ohnula pro šampon a schytala to proudem vody do obličeje? To jí nepřišlo moc praktické) a pak se oblékla do pohodlných, ale stylových šatů, vyrobených z přírodních vláken sbíraných dobře placenými dělníky. Chápete, kam tím směřuje? Pak by si dala snídani sestávající z čerstvého ovoce, obilovin a jogurtu z mléka, dobrovolně darovaného kozami, které ho produkovaly víc, než samy potřebovaly. Byla by vděčná a zodpovědná a doslova bez poskvrnky.

Ve skutečnosti její rána vypadala nějak takhle: Nina vstává a hlava ji bolí jako střep, protože vypila moc vína s aspoň třiceti procenty siřičitanů nebo jak se jmenuje to, po čem bolí hlava. V puse se jí rozležela chuť připomínající vnitřní stranu ponožek, které vidáte občas pohozené na ulici, a vlasy má na všechny strany. Pak se shrbeně postaví nad kávovarem a klepe se, dokud není kafe hotové.